

αμέτρητους θρύλους για τους μάγους-ερημίτες.

Το ότι οι γρύλοι βρίσκονται μέσα στο βάζο δε σημαίνει ασφαλώς ότι θέλουν να αποφύγουν τον κόσμο. Μπορεί να μην το ξέρουν καν ότι βρίσκονται μέσα σε βάζο... Κι έτσι περνά η ζωή τους.

Από τη ζωή αυτών των εντόμων αυτό που παραξένεψε περισσότερο την Κιέκο ήταν το ότι, αν δεν έβαζες κάπου κάπου ένα καινούριο αρσενικό μέσα στο βάζο και κρατούσες συνεχώς τα ίδια έντομα στο βάζο, τα έντομα της επόμενης γενιάς ήταν πιο μικρά και πιο αδύναμα. Αυτό οφειλόταν στις συνεχείς αιμομειξίες. Για να αποφύγουν λοιπόν κάτι τέτοιο, αυτοί που τα εκτρέφουν ανταλλάσσουν συχνά τα αρσενικά τους.

Ήταν λοιπόν άνοιξη τώρα και όχι φθινόπωρο, που είναι η εποχή των γρύλων· ωστόσο το γεγονός ότι οι μενεξέδες, που και πάλι φέτος άνθιζαν στα κοιλώματα του κορμού του γέρικου σφενταμιού, θύμισαν στην Κιέκο τους γρύλους μέσα στα βάζα τους δεν ήταν τυχαίο.

Τα έντομα είχαν βρεθεί στο βάζο γιατί η ίδια τα είχε βάλει, αλλά τούτοι δω οι μενεξέδες τι λόγο είχαν να βρεθούν σ' ένα τέτοιο μέρος, τόσο στενό και άβολο; Οι μενεξέδες είχαν ανθίσει και η καινούρια χρονιά θα έβρισκε και πάλι τους γρύλους να γεννιούνται και να τραγουδούν.

«Η ζωή της φύσης;...»

Η Κιέκο ανασήκωσε μια μπούκλα απ' τα μαλλιά της, που έπαιζε με την ανοιξιάτικη αύρα. Άρχισε να συγκρίνει τον εαυτό της με τους μενεξέδες και με τα έντομα: «Τι σχέση έχω εγώ μ' αυτά;»

Εκείνη την ανοιξιάτικη μέρα, που παντού έσφυζε η ζωή